Partea fascinantă din spatele leadershipului

On Martie 12, 2020

Conținutul vieții sufletești este o culme a creației de maturitate a artistului.

Adesea intru prin librăria din Palas. Răsfoiesc cărți din domenii diferite. Prefer beletristica. Iar beletristicii nu-i trebuie expresii și coduri secrete pentru a-și câștiga cel puțin meritul de a fi răsfoită, sau chiar aprofundată de cei a căror curiozitate este destul de mare. Am învățat un lucru important, adesea ignorat de mulți scriitori. Frumusețea unei cărți nu stă în limbajul secret, gen Da Vinci code, sau metodele esoterice de informații cabalistice, de fapt limbajul artistic este începutul unei creații care trebuie s-o conturezi ca pe-o lecție de maturitate. Te învață să fii mai lucid, mai deschis la minte. Mai bun. Mai înțelept.

Când eram student am citit "Faraonul" lui Prus, apoi "Egipteanul" lui Mika Waltari, apoi "Magul" de Wilbur Smith. Îndeosebi cărți despre Egiptul antic, precum cele scrie de Gerald Massadie. Dar am recitit si "Ulise" de James Joyce și "Numele Trandafirului" de Umberto Eco. M-am simțit ca un faraon dintr-un Egipt aflat într-o altă fază de evoluție, permanent la altitudine în ceea ce privește mersul lumii, apoi m-am situat sub magia unui adorabil clișeu: "zeu-dumnezeu" care încă mă face să mă simt conectat la natura conținutului spațiu-timp. La un moment dat am fost un sclav care a devenit rege. M-am împotmolit totuși la un anumit punct, și anume acela când faraonul devine sclavul unei magii care este vizibilă numai în termeni de "joc al confuziilor".

Am învățat un lucru. Degeaba ai înțeles limbajul secret, atât de secret încât mulți nu-și dau seama de el nici dacă ar citi biblia de 100 de ori. Ceea ce contează cu adevărat este triumful lecției finale, sau concluzia. Mai mult decât orice, contează povestea. Profunzimea ei. Simplitatea ei plină de profunzime. Relevanța ei. Fantasticul. Morala. În fața unui asemenea limbaj, datorită efectelor sale ascunse, de la simbolistică la meșteșug, este posibil ca citirea să capete sensul de autonomie a imaginii și de relație mutuală între ea și referent, imaginea fiind versiunea mărită a Egoului tău, în timp ce referentul este proiecția Egoului tău într-o nouă realitate.

Leadership: Cât de fascinantă îți pare perspectiva de a privi experiențele vieții prin prisma capacității de sugestie a creației artistice, încât să convertești latențele de viziune asupra lumii în scena unui personaj care își scrie singur romanul?

Când citeam John Fowles, sau Victor Hugo, sau Alexandre Dumas, mă identificam cu personajul principal, trăiam aceleași emoții pline de duioșie, simțeam aceeași durere sau bucurie ca a lui. Misterul. Iubirea. Învățătura. Provocarea. Alteori simțeam că ating lucrurile pe care știam că le voi părăsi, dar pe care niciodată nu le voi uita. Fiindcă au rămas acolo, placute sufletului meu, adânc întipărite în conștiința mea, și fiindcă sufletului meu îi place, iubește, admiră nespus profunzimea lor.

Așadar iată secretul scrisului frumos, al beletristicii plină de simplitate: să știi să inciți cititorul, nu să încerci să-l readuci în centrul unei problematici interpretative. Parcursul pe care îl traversează personajul, pe care îl poți cunoaște din partea din spate a unui templu solemn, este mai important decât orice scriere secretă. Căci scrierii secrete îi lipsește emoția, adesea îi lipsește povestea. Iar povestea este totul. Sau cel puțin, viața din spatele poveștii este cea care contează cu adevărat.

Viața bate filmul, bate orice poveste, fiindcă viața este transpunerea unei povești într-un film în care spectatorul se crede personajul principal, în vederea personalizării personajului principal după bunul plac. Este și asta o magie, un fel de a încânta vederea căreia de atâtea

ori i se pare una, iar alta i se pare cu neputință.

Leadership: Perspectiva cu care îți privești fascinanta experiență de viață este lăsată la latitudinea capacității tale de a-ți converti latențele de expresivitate într-o creație care se desfășoară pe orizontală?

Fii tu povestea pe care o citești despre alții. Fii tu scriitorul care scrie povestea. Fii scrierea fără de care povestea nu ar putea exista. Învață să fii tu, învățând din viața altora cum să fii tu o poveste. Şi doar atât. O creație care se desfășoară pe orizontală este parcursul drept pe care îl urmezi evoluând de la mărturisirile unui personaj fictiv, la înțelegerea modului de trăire unei vieți care întrece povestea.

Latențele de expresivitate sunt date de puterea sufletului tău de a se conecta la tot ce înseamnă "eveniment unic și întâmplător", de însușirea artei de a sonda mai adânc psihologiile diverse, încât raza creației ce măsoară reprezentarea ca atare a capodoperei finale să capete caracteristica înțelepciunii. Să nu uităm definiția dată de cineva pe internet, "expresivitatea este reprezentarea lingvistică a imaginației și a afectivității".

Asta este singura mea înțelepciune. E tot ce-am învățat din toate cărțile bune. Şi îmi pare bine că le-am citit și le-am trăit doar pe cele excelente. Şi îmi pare bine că am înțeles înțelepciunea, atât de rar dobândită numai prin citit și prin scris, prin faptul că am știut să fac distincția între calitate și kitsch, între o pledoarie pentru firesc și o compilație de viziuni incisive.

Iar datorită faptului că tot ce-am citit bun ar putea fi cuprins într-o singură carte, gen "Duma Key" de Stephen King, în chip de explicație adusă creației scriitoricești, mă simt dator să mă consider măsura principală a evaluării, judecării și aprecierii unor constatări cu care se poate înțelege elementul „surplus cognitiv" din filosofie. Omul înțelept este conținutul cărții pe care o are în suflet, urmându-i sfaturile ca o privire aruncată asupra propriilor scrieri.

Leadershipul, în viziunea unui scriitor, reprezintă o treaptă în urcușul spiritual al lumii recunoscută prin dobândirea unei noi înțelegeri asupra cunoașterii ce pornește de la experiența vieții (condensată într-un format de expresivitate) și se continuă cu povestea unui personaj de poveste care își ridică viața la nivel de capodoperă a creației.

Partea fascinantă din spatele leadershipului vizează aspirația creației tale de a se exprima într-un cuvânt, "POVESTE", legat de următoarea lecție de maturitate: nu poți fi păzitorul înțelepciunii înalte până ce nu-l imiți pe cel mai bun personaj din cartea care te preocupă într-un mod aparte.

Source: https://neculaifantanaru.com/partea-fascinanta-din-spatele-leadershipului.html